

I.

Cesta

Část 1

Ráno začínalo nabírat na síle. Měl vyřízenou záležitost v Rakousku a rozhodoval se, co s volnými pěti hodinami, které mu vklouzly do ruky rychlým ukončením ranního jednání. Další bude tady v Linci zase až odpoledne po třetí hodině.

„Co budete dělat?“ otázal se skřípavý nepříjemný hlas jeho ženského protějšku, který se snažil být milý. Na jeho náturu a vkus jí to šlo velmi, ale velmi špatně. Nevypadala ani jako žena.

„Zajedete si do Lince na prohlídku?“

„Čeho?“ opáčil s úsměvem, v tónu jeho hlasu však bylo jasně slyšet nevoli.

„Třeba obrazáren, nebo navštívit nějakou restauraci?“ zkoušela to znovu.

„Ne!“ odpověděl úsečně a pevně se jí díval do očí.

Snažila se být neuvěřitelně milá, přesto pod její maskou smířčího anděla cítil přetvářku, pokrytectví a naprostý nezájem. Cítil pouze profesionální snahu.

„Je tam velmi dobrý sushi bar,“ nedala se a dál a nastrkovala úsměv pouličního prodáváče losů na osud.

„Děkuji, zabavím se sám,“ odmítl a jaksi přehlédl podávanou ruku.

Dveře černého BMW za ním zapadly a on se slabým úklonem hlavy a velmi odtazitým úsměvem vycouval na příjezdovou komunikaci. Přemýšlel, co s pěti hodinami volna. Určitě nepřijme nabízený Linec. Nechtělo se mu přiznat, že její volba byla správná. Ne, v žádném případě! Nějak se v něm začaly ozývat pradávné pudy. Něco bytostně cizího mu vadilo na té poloviční Slovance smíchané s árijskou krví. Cítil něco v sobě a chřípí se mu chvělo. Nevěděl, co se děje. Přece ty pocity, které mu velí nevěřit žádnému z Germánů a které se mu teď v jednadvacátém století draly z nitra na povrch, nemůže brát vážně. Je vzdělaný člověk. Ale pro jistotu se zajede nasnídat do Čech. Není to ani padesát kilometrů. Co na tom, že jej celníci na obou stranách poznají. Nejsou to ani tři hodiny, co překročil hranici, aby stihl první jednání, které právě skončilo. Nastartoval auto a vyjel směrem k hranici.

Celníci skutečně pozvedli obočí a podezřívavě zkoumali osobu za volantem. Pašerák? Mafián? Ale pak s pokrčením ramen zasalutovali a černý vůz se s

tichým předem dieselového motoru přesunul na vyčkávání u české hranice. Situace se opakovala, jen nezůstalo u pokrčení ramen, ale došlo i na otázky a stručné vysvětlující odpovědi.

Konečně se svobodně nadechl, byl doma. Proč to napětí? Byl v cizině nespočetněkrát, a najednou jej něco neodolatelně táhlo domů. Pomalu vyrazil směrem k Českým Budějovicím. Nějak se cítil zrazen, podveden, že mu neočekávaně spadlo do klína tolik volného času. Pět hodin, co s tím? Taková svatokrádež! Pět hodin! Kdyby byl doma nebo na své chatě, neměl by problém. Spoustu práce, nebo i trochu lenošení, ale co tady?

„Dobrá, tak začneme snídání,“ pomyslel si a vyhlížel nejbližší hospodu.

Vybíral, byl strašně vybíravý člověk. U jedné z hospod stály pouliční lehké holky, tam přece nezastaví. Další se nacházela v nehezkém prostředí.

Po několika kilometrech zahnulo auto na odbočku do Kaplic. Naprosto neznámé místo. Projížděl městem, kolem kterého jel za celý život již mnohokrát, ale nikdy ho ani nenapadlo se tam zastavit. Projížděl zvolna. Domy vypovídaly o vývoji v uplynulých deseti letech. Na spoustě z nich byly patrné snahy o opravu, asi každý třetí byl užíván. Evidentně chyběly peníze. Na náměstí stály parkovací hodiny. Budovy okolo náměstí byly jakž takž udržovány. Jakýsi hotel měl dokonce natřenou fasádu. Parkovací automat byl výsměchem. Ceny parkovného také. Město skomíralo a radní potřebovali, aby jim někdo přispěl do vyprázdňené pokladničky města nějakou tou korunou. Cena parkovného byla vyšší než v Praze. Uculil se a zastavil na parkovišti s parkovacím automatem. Chvilí hledal v peněžence desetikorunu. Minimální poplatek za patnáct minut. Našel jenom bankovky.

„Smůla,“ pomyslel si, „budu parkovat zadarmo.“ A dálkovým ovladačem zamkl auto.

Uvnitř hostince panovalo šero a seděly tam skupinky podivně vyhlízejících hostů. Několik Ukrajinců malého vzrůstu a zvláštního oblečení, dva Italové, z nichž jeden měl na očích tmavé sluneční brýle. Drsníci. Ale trpasličího vzrůstu. Sledovali ho pokradmu očima plnými očekávání, zkoumali, co je zač. Budou-li agresivní, bude zábava. Zezadu z přítmi nálevny zachytil i pohledy nějakých žen. Pokrčil rameny a zašel dál do místnosti. Rozhovor u stolů utichl. Rozhlédl se, aby si vybral volný stůl. Bylo jich tu plno. Našel si ten, na který bylo nejméně vidět. Otrásl se zimou. Okno bylo otevřeno do slunečného rána, ale v hostinci se snad krystalizoval mráz. Pomalu se zvedl a usedl ke stolu přímo pod oknem. Zvenčí to foukalo teple. Posnídal. Vajíčka a párek nebyly vůbec špatné.

Snídání zapíjel čajem s mlékem a přitom si četl. Uběhlo pouze třicet minut. Co se čtyřmi a půl hodinami? Bezmyšlenkovitě upíjel.

„Dáte si ještě něco?“ vrchní se zjevil jako duch a jeho vlasy odbarvené na blond a s kohoutem uprostřed se zaleskly v slunečních paprscích. Divná jihočeská móda. V duchu se ušklíbl.

„Ne, děkuji, asi se nejdřív projdu a pak se vrátím na nějaké pivo. Mám do tří čas.“

„Jak si přejete,“ na tváři vrchního se nepohnul ani sval. Bylo mu zcela jedno, jestli se muž vrátí, nebo ne.

Vyrazil napříč náměstím. Kolem radnice a cestovní kanceláře.

„Musí tu ale proudit život,“ pomyslel si výsměšně.

Kdyby nebyla neděle, určitě by se alespoň dva obchody na náměstí otevřely. Ironie. Slunce svítilo na opadanou omítku kostela. Gotika? Baroko? Nevyznal se ve stavebních slozích. Kostel byl starý a dýchala z něj atmosféra dávné slávy a vznešenosti. Něčím ho lákala kostelní zahrada, uzavřená rozpadajícím se kovaným plůtkem a různě provázaným řetězem. Všiml si okna otevřeného do zahrady a opustil myšlenku přelézt plot a prospat čtyři a půl hodiny na sluníčku za kostelem. Mohla by to být pro Kaplice událost roku. Pomalu obešel kostel a vrátil se na náměstí. Vrchní vytáhl z nitra hostince několik plastových židlí a slunečníků. To byla jediná změna. Jinak se nic nepohnulo. Ani život. Ani život v Kaplicích. Rozhodl se. Nepůjde na pivo.

Kdesi se z hloubi jeho paměti vynořila vzpomínka na vysokou školu a spolužáky. Jeden z nich byl přece z Kaplic. Co to říkal? Že má chatu nebo statek v Novohradských horách? Tedy ne on, tehdy jeho rodina. Za komunistů nikdo nemohl mít moc. Ušklíbl se doopravdy a jeho pohled spočinul na perfektně vyleštěném černém BMW. Taky by ho za komunistů neměl. Otevřel si dálkovým ovladačem v okamžiku, kdy kolem procházely ty dvě holky. Ano ty, co si ho podezřele prohlížely, když se vynořil zpoza kostela. Byl rád, že nepřešel zídka. Lekly se, když vyskočily nahoru zámky všech čtyřech dveří. Polekaně se rozhlížely. Vědom si své důležitosti a překvapení v jejich očích došel k autu a otevřel dveře. Holky se začaly uculovat. Připomněly mu Rakušanku a celé procesí šlapek stojících od hranic. Otrásl se hnusem, nastartoval a vyjel z náměstí.

Nechtěl se vracet zpět k přechodu stejnou cestou. Co také s časem? Pomalu náměstí objel a odbočil směrem ke kostelu. Rozhodl se ve mžiku tak, jak byl zvyklý se rozhodovat. Vpravo spatřil neznámý název obce vzdálené jedenáct

kilometrů. Dolů kolem kostela Benešov nad..., jméno řeky se mu ztratilo v barevné šmouze způsobené dílem starou a oprýskanou směrovkou, dílem zvyšující se rychlostí auta. Stejně tak i vzdálenost v kilometrech. Auto začalo stoupat do mírného kopce. Dole tekla Malše sevřená do travnatého koryta obklopeného až k úpatí kopce zahrádkami drobných pěstitelů. Zalitoval, že opustil Kaplice tak rychle. Mohl zbytek času ležet u vody a slunit se. Auto se přehouplo přes vrchol kopce a sjíždělo do širokého údolí. Vtom si uvědomil, že v dálce nevidí žádnou vesnici. Překvapilo ho to. Vpravo na zčásti posekané louce zachytil koutkem oka zaparkované auto. Škodovka, otevřené dveře. A řidička, starší paní, seděla jen tak, bez hnutí za volantem. Třeba si také užívá ranního sluníčka a vdechuje vůni čerstvě posekané trávy.

Mohutné koruny kaštanů lemovaly cestu do údolí. Cesta, tedy silnice asi tak druhé třídy, zcela jistě nebyla udržovaná jako hlavní tahy. Spíše z ní dýchala serióznost stárí než rychlost a nedostatečnost nových úprav asfaltu jako na komunikacích nižších tříd v okolí Prahy. Byla evidentně jiná než ty, které znal. Zařezávala se do lesů, tu a tam projel vsí. Její kvalita se zhoršovala každým kilometrem, stejně tak jak se silnice zužovala. Vesničky byly malé, mnohdy nebyla obydlena ani polovina domů. Budovy obchodů smíšeným zbožím buď smutně zíraly do ulice výlohami s šedivou vrstvou prachu a jasnějším průzorem rozbitého skla, nebo se staly odkladišti všelijakého harampádí. Řidčeji kolem postávaly kusy strojů sloužících zřejmě drobným provozováním řemeslníků.

Na silničce přibývalo zákrutů a stále více ji pokrývaly drobné kamínky. Křížovatka. Pahýl konstrukce zrcadla, které mělo řidiče ubezpečit, že se v zatáčce za rohem nic nejede, pokrývala vrstva rzi a zrcadlo samo zmizelo kdesi v hlubinách dějin. Směrovka žádná. Zabočil doleva. Menší vrstva kamínků napovídala o častějším průjezdu automobilů. Další zvláštnost. Jel už dvacet minut a nepotkal auto. Sjížděl opatrně středem vsi. Na levé straně vynášeli dva lidé z otevřených dveří stůl. Vesnice působila ospalým dojmem. Projel úzkou šikanou kolem kapličky. Postavy se zastavily i se stolem a sledovaly černé auto. Viděl je v zrcátku. Zmizely za okrajem kapličky. Další téčko. Opět po stopách více vyjetých. Dojel na konec dlouhé bílé budovy. Statek a sklad skruží. Konec. Pak už jen maliní a rumiště. Cesta nebyla označena jako slepá. Usmál se. Nemá kam pospíchat. V klidu otočil auto a pomalu se šplhal zpět. Na téčku zjistil, že i druhá odbočka vede k vratům stodoly. Stoupal vzhůru. Stůl stál a u něj dvě židle. Postava se drbala pravým ukazovákem jedné ruky v pupku břicha o velikosti malého štěněte piva. Otylý obličej bez jakéhokoli výrazu zájmu

lemovaly dlouhé vlasy. Druhá ruka pomalu donesla otevřenou láhev piva k ústům. Šmouha. Pivo i s pijanem zmizelo.

Auto se zhouplo na výmolu a zvolilo silničku s větším nánosem kamenů. Projel okolo polorozpadlé cedule s nápisem Mantovy. Cesta byla široká tak na dvě motorky. Představa, že proti němu pojede jiné auto, mu vyloudila úsměv na tváři. Byla by to zábava. Asi sedmnáctiletá dívka s dítětem na ruce kopala do míče zakutáleného ve strouze líně tekoucí přes zelený pažit. Zmizela vlevo vzadu. Kolem silničky se míhaly stromy. Za nimi se až k patě lesa nahoře na mírném úbočí táhla pastvina obehnaná břevny a ohradníkem z ostnatého drátu. Krávy pomalu okusovaly šťavnatou zelenou travu a projíždějícímu autu nevěnovaly sebemenší pozornost. Silnice sklouzla do údolíčka a dala se sevřít haluzemi jilmů, habrů a osik. Často zavadily větve o blatníky na obou stranách auta.

„To je snad silnice z druhé světové,“ vytanulo mu na mysl.

Projel ostrou zatáčkou a silnička se šplhala do mírného kopečku. Nad hlavou se mu honily mraky, z nichž vždy na kratičký okamžik vykouklo sluníčko. Barva louky napravo se změnila z temně zelené na zářivě hráškovou. Slunce se do ní opíralo.

II.

Barbar

BMW se vyšplhalo do miniaturního sedla a před ním se otevřel výhled na táhlé údolí, snad několik kilometrů neposkvrněných jediným stavením, jedinou známkou civilizace. Vlevo se zdvihala louka orámovaná ze všech stran lesem. Nejvyšší bod louky byl také nejvyšším bodem miniaturního amfiteátru s výhledem přes silničku s autem do údolí otevřeného jako panna.

Vjel na neznatelné koleje ve vzrostlé trávě louky. Posledním náznakem civilizace tu byl starý dřevěný sloup elektrického vedení. Vypnul motor. BMW stálo mimo uzounkou silnici asi metr v louce. Otevřel dveře. Do nitra auta se vedrala záplava trylků, bzučení a šelestů z okolního povětří. Po obloze se hnaly mraky, slunce mezi nimi však páliło jako o závod. Není třeba Malše. Tady se dá spát také. V kufru má deku, kdyby náhodou potřeboval opravovat. Dá se použít i na příjemnější věci. Otočil se zpět k vrcholu louky. Zvedal se od něho nějakých sto metrů. Jeho pohled na něm utkvěl o poznání déle, než bývá obvyklé. Něco jej tam neuvěřitelně přitahovalo. Z kufru vyndal montážní deku, vzal si knihu na čtení, jakýsi román o umírání, silniční mapu, aby si naplánoval cestu k hraničnímu přechodu a pomalým krokem vyrazil směrem k návrší. Aniž se ohlédl zmáčkl přes rameno dálkové ovládání. Zámky cvakly, jak se automatika poddala němému příkazu radiových vln a zavřela se celému světu do návratu svého pána a vládce.

Byl už od auta možná třicet metrů. Otočil se. Panorama údolí se otvíralo pozvolna jako neznámý a kouzelný klín. Nikde ani náznak silnice, nebo jakékoliv civilizace. Co to je za kraj, kde kousek od hlavního tahu na Rakousko nejsou známky života, kde není stopy po člověku. A zamýšlen kráčel k vrcholu louky. Letný pohled na hodinky. Deset třicet. Na vrcholek došel za chvíli. Byl velký tak tři čtvereční metry, ne víc. Rozhlédl se. Na orámování louky se nic nezměnilo. Ve vzdálenosti nějakých sto metrů se kolem rozprostíral les ve tvaru písmene U. Starý posed tyčící se nad skupinou kamenů vypovídal o přítomnosti lidí pouze vzdáleně. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tu nějaký člověk za posledních několik měsíců ukázal. Kdyby nepřijel autem, nevěřil by, že se nachází jen kousek od hraničního přechodu.

Natáhl deku přesně doprostřed a lehl si. Sluneční brýle na nose, otevřel knihu. Světle hráškový pruh běžel po lahvé zeleni tak, jak mrak předával

vládu slunci. Paprsky se opřely do jeho zad. Horko, neuvěřitelné horko. Posadil se. Pohled na hodinky. Deset čtyřicet. No, co se může stát? Svleče se. Alespoň něco. V jeho nitru se cosi probouzelo. Sundal si vestu a poté i košili. Znovu ulehl a snažil se vnímat děj knihy. Slunce neúnavně páliło. Skřivan trylkoval ve výšce. Nemohl se soustředit. Ze země pod jeho nataženou dekou stoupala vlhkost a vůně trávy. Postavil se. Jen tak, bez bot, v ponožkách. Uprostřed louky na nejvyšším bodě. Něco uvnitř jeho hrudi se posadilo. Rozepnul si pásek u kalhot a prudkým trhnutím si je sundal. Bez jediného zaváhání si svlékl slipy a stejně vládným tahem i ponožky. Znovu ulehl. Obroučky slunečních brýlí tlačily jeho hlavu níž a níž. Děj knihy ubíhal do dáli a sloučil se s úplně jiným dějem v hlubinách nedotčených lesů na modrém horizontu. Nemohl číst. Sundal si brýle a otočil se na záda. Sluníčko se opřelo do jeho nahého břicha. Vlhkost a vůně trávy ztěžkla. Ztěžkla i jeho víčka. Jen ruka s hodinkami se tvářila velmi nepatřičně a rušila okruh jeho myšlenek. Posadil se a sledoval svou ruku. Hodinky Rado za padesát tisíc korun. Bez váhání rozepnul řemínek a odložil hodinky do boty. Okamžitě zapadly až do špičky. Zase ulehl. Tepló, zima, světlo, chlad. Mraky se hnaly jedním směrem a slunce se znovu a znovu schovávalo. Zvuk velkého dopravního letounu. Nikde na obloze však nebyl schopen nalézt jeho obraz.

Tepló. Slunce pražilo na jeho tělo. Vstal. To Něco uvnitř jeho prsou také. Stál bezmyšlenkovitě. Cítil se neuvěřitelně volný. Ale co když někdo půjde kolem a uvidí stát nahého chlapa na nejvyšším místě louky? Odevšud viditelného. I od jeho bavoráku? Nánosy vědomí a znalostí a morálky začaly bít na poplach. Jenže to Něco uprostřed jeho hrudi nehodlalo ustoupit bez boje. Svoboda. Tohle je přece přirozenost, takhle jsme se eony věků plahočili lesy a loukami za potravou v běžném životě shonu. Co je na tom špatného?

„Nic!“ odpovědělo to Něco uvnitř prsou a on cítil, jak tomu Něčemu začalo bít slabě srdce.

Stál a pozoroval údolí, silnici i svůj mizející a znovu se objevující stín. Jasná hranice mezi osvětlenou plochou a stínem směřovala od silničky přes louku. Za okamžik se již nacházela kousíček od deky. Už mu přeběhla přes nahé stehno. Ucítil dotek chladu, když se slunce schovalo za cípek mraku. Další vlna osvětlení a záře se blížila od silničky. Nad hlavou mu začal kroužit nějaký dravec. Vlna tepla na stehně. Stál a jenom sledoval svoje pocity. To Něco uvnitř jasně vyhrávalo. Cítil, jak je to staré a silné. Dávno už neměl podobný pocit. Možná nikdy v životě. Jeho nahé tělo si libovalo ve změnách teplot a osvětlení. Koupalo

se v paprscích a osušovalo se stínem. Nikdy nevnímal svébytnost svého těla jako něco odděleného od sebe. Nyní zažíval novou zkušenost. Tělo se radovalo nezávisle na jeho vůli. Bezděčně sledoval, jak se jeho nohy pokrčily a tělo se schoulilo do dřepu. Pravá noha pokrčená, připravená okamžitě se odrazit při známce sebemenšího pohybu, levé koleno těsně pod bradou. Cítil pruhy svalů na svých zádech od ramen k pasu, o jejichž existenci neměl vůbec ponětí. A to čas od času zašel do posilovny. I na solárium zcela zapomněl.

Další vlna tepla. To Něco v něm se narovnal. Pocítil mohutný příval energie. Narovnal se těž. Přivřenýma očima pozoroval dravce. Dlouho sledoval jeho let a ladné křivky jeho křídel, které se jen nepatrně měnily, jak dravec opravoval směr letu. Pocítil zvláštní sounáležitost s ptákem svobodně kroužícím ve vzduchu. Jeho pohled se změnil. Prudce otočil hlavu, aby zkontroloval hranici lesa. Jeho zraku neuniklo nic. Dokonce zaregistroval i jemný pohyb honících se hrabošů na hranici stínu lesních velikánů. Jeho vědomí už ani nekomentovalo rozdíl v ostrosti vnímání. Všiml si věcí, které by ještě před vteřinami zůstaly jeho zraku utajeny. Minutová ručička, uschovaná v temnotě boty, se dotkla značky padesáti minut. Něco se skokově změnilo. Cítil v sobě prastarý pud zvířete. Zvířete, které ovládá ostatní. Zvířete, jež bylo dlouho utlačováno a ubíjeno nepřirozeností civilizace a které v sobě vědomě léta potlačoval. A proč vlastně? Cítil se být zvířetem. Ale ne ve smyslu utrpení, nýbrž ve smyslu hrdosti a síly. Byl pyšný na to, že je zvíře. Co na tom, že několik kilometrů odtud existuje jakýsi jepičí život, život prázdných nádob plazících se beze smyslu za penězi ve vězeních svých nevědoucích těl, život zvaný civilizace. Věděl, kdo je. Je samec. Vůdčí samec. Nejenom ve svém stádu, ale pro ostatní zvířata také. Obávaný a silný. Tak jako jeho předkové. Znovu zvedl hlavu a zadíval se upřeně na jestřába. Jeho pohled byl jiný. Plný síly, vzdoru a hrdosti. Nepochyboval o tom, že je to jestřáb. Viděl, ne, věděl to. Nevěděl jak, ale byla to skutečnost. Jestřáb zakolísal, mávl křídly a zmizel za okrajem lesa. Zřejmě vycítil přítomnost silnější konkurence. A vědom si dobrých mravů, opustil teritorium silnějšího.

Muž stál nedaleko deky a rozložených věcí. Sluneční brýle se zaleskly. Nutkání vykonat potřebu. Nereagoval racionálně. Nic jej nenutilo, jen jakýsi nejnítěrnější pud. Pud samce oznamujícího okolí, že toto teritorium je jeho. Nepotřeboval na záchod, něco uvnitř mu říkalo, že to je přirozené, že to tak má být. Vyjadřuje tím svou příslušnost k zvířecímu rodu. Závan větru nadzdvihl deku. Udělal dva kroky po směru větru a začal močit. Po větru, aby se nepotřísnil. Ne jako potřebu? Jako výraz vyznačení území? Možná, snad. Spíše však jako

výraz úmluvy. Úmluvy o mlčení, úmluvy o příslušnosti

a dohody o sjednocení. Zpečetění sepjetí s přírodou. Louka přijala nabízený symbol a jemu se zdálo, že zaznamenal její mimosmyslové přitakání a ulehčený úsměv. Něco jako „Vítej zpátky!“. Byl nejsilnější ze zvířat. V okolí každé zavětrilo. Pocítilo závan pachu, pachu návratu pána. Muž se otočil a rozběhl se k lesu. Jeho bosé nohy rozhrnovaly neslyšně trávu. Hodinky Rado, digitální fotoaparát, knížka, deka a klíčky od vozu se všemi doklady zůstaly na kopečku uprostřed louky. Nezajímal ho osud zbytečností. Věděl, kdo je a proč je. Konečně se po dlouhých letech života cítil naprosto svobodný!

Za hodinu se na temeni kopce objevila hlava. Kdyby někdo sledoval od zaparkovaného černého bavoráku kouzelnou scénérii světle zelené louky orámované věncem lesa, spatřil by sestupovat prostředkem louky dolů seriózního muže, který si zřejmě odskočil na okamžik zahnat únavu a nebezpečí mikrosnánku doprostřed bzučící záplavy květů. Měl přes ruku přehozenou deku, v ruce klíčky od auta. Jeho oblečení nebylo ani pomačkáno sezením v trávě. Bylo vidět, že dbá na svůj zevnějšek, jak se na seriózního muže sluší. Sluneční brýle zakryly divoký, přesto velmi spokojený výraz jeho očí. Muž nasedl do auta a pokračoval v jízdě k hranicím.

III.

Hon

Auto se rozjelo po mírně se svažujícím kopci směrem do údolí. Louku s jejím kouzlem nechal za sebou a v hlavě se mu honilo nepřeborné množství myšlenek. Navzájem si odporovaly. Prala se v něm spousta vjemů, pocitů a přežitých zásad, takže si ani nevšiml, že se silnička plní výmoly a tu a tam se objevuje ve zbytcích asfaltu i betonová podsada vytvořená někdy mezi válkami. Kdyby si všiml kvality silničky, začal by se rozhlížet po starých žulových patnících, které už ovšem dávno popadaly do zarostlých struh na okrajích silničky. Nyní se ukrývaly pod silnou vrstvou nesekané vegetace.

O pravý nárazník se oťrela větev. Bezmyšlenkovitě pohlédl z okna. Cesta se svažovala mezi lesní velikány. Smrky minimálně sto let staré skláněly větve do přítmí přirozeného tunelu. Cesta se vinula jako úzký had středem lesa. Na konci tunelu z větví prosvítalo světlo. Už neklesala. Auto nebylo slyšet, motor se převaloval v nízkých otáčkách. Mohl si pustit hudbu, v CD-přehrávači měl připraven disk, ale jeho vědomí bylo naladěno na jiné vjemy. Zjitřený pud v jeho nitru nehodlal jít jen tak spát, když už se probudil. Všiml si věcí, které nikdy předtím nevnímal. Automaticky porovnával všechny odstíny zelené mezi sebou a stejně automaticky odhadoval nejbližší zdroj vody. Podivné počínání.

Dojel na rozcestí. Jeho cestu křížovala prašná silnice. Pruh slunečních paprsků si prorážel cestu příkrovem větví tak, že osvětlil pouze rozcestník. Někam zmizela návěstí a ztratily se i dopravní značky. Na rozcestníku žlutě zářily pouze značky cyklistické trasy. Silnice nižší třídy se jaksí vytratila. Překvapeně přibrzdil a snažil se srovnat si tu změnu v hlavě. Vzpomínal, jestli nikde nepřehlédl zákaz vjezdu nebo jinou značku. Pátral v paměti. Ne, neminul žádné návěstí, které by dovolovalo se domnívat, že jede zakázanou cestou v lese. Přesto se stezka pro cyklisty, která křížovala jeho trať, tvářila jako ta hlavnější. Jeho vlastní cesta dýchala zapomněním a dlouhým nepoužíváním. Sundal nohu z brzdy a auto se samo opět rozjelo. Cesta se svažovala opravdu nepatrně. Nechal auto jet, jak samo chtělo. Nijak nezasahoval do rychlosti. Kmeny stromů zvolna obcházely okna automobilu a za zadním okénkem si podávaly dlouhé větve jako ruce na znamení spojenectví. Sledoval jejich vzájemné potřásání ve zpětném zrcátku. Jako by si stromy oddechly a gratulovaly si ke shledání po nepříjemné zkušenosti. Cítil jejich roztrpčení nad průjezdem něčeho tak

necivilizovaného, jako je auto. Po chvíli vyjel ze stínu stromů.

Mraky na obloze doposud nepřerušily svůj maratónský běh a záblesky jasné sluneční záře se střídaly s šerostínem. Cesta před ním se vinula mezi neohrazenými pastvinami a loukami. Nálada místa byla jarně radostná. Lesy opět vroubily dlouhé pásy louky a zároveň ji rozdělávaly dlouhými paprsky stromů, které vybíhaly až do vzdálenosti několika set metrů z jednolitého masivu lesa. Nádherné úseky skryté očím pozorovatele nacházejícího se na cestě lákaly k prožití romantické chvílky. Auto se pohybovalo rychlostí necelých šedesáti kilometrů za hodinu. Výhled na obě strany čas od času narušila jen rozmazaná šmouha keře nebo stromu s větvemi těsně u silnice. Každým okamžikem očekával, že se na některých svítivějších místech luk objeví skvrny pasoucí se zvěře. Pohlédl na hodinky. Jedenáct deset. Ještě tři hodiny a padesát minut. Za hodinku je v Linci. Ale jak dlouho bude odtud hledat hranice, netušil.

Z lesa se jako ve zpomaleném filmu vynořily dva džípy a vznášely se na vrcholcích trav vlnící se neposekané louky. Jely stejnou rychlostí jako jeho auto. Kola nebyla vidět. Jen korpusy trupů připomínaly trupy lodí brázdících dolů z kopce podivné zelené moře. Pohybovaly se nehlučně. Jaký div. Byly vzdáleny snad půl kilometru. Ten první, s modrozelenou metalízou, byl uzavřený a měl fólii na sklech. Následoval ho červený s korbou a chromovanými rámy kolem kabiny. Výfuky se tyčily po obou stranách mezi kabinou a korbou. Zdálo se mu, že koutkem oka zachytil jakýsi pohyb na korbě červeného. Možná se objevily z ničehož nic. Snad se mu jenom zdají. Vůbec nepatřily do snově prázdného prostoru nedotčené přírody.

Džípy bez hlesu klouzaly po povrchu trávy. Vždy, když poryv větru prohnal po stéblech vlnu, na chvíli vykoukly vrcholíky rotujících kol. Džípy se neustále pomaloučku přibližovaly. Souběžné osy pohybu zřejmě nebyly tak souběžné. Opravdu se zdálo, že na chromovaných trubkách červeného vozu něco vlaje. Nebyl schopen rozeznat zda úlovek, pytel, anebo držící se člověk. Najednou se zadní, červený vůz prudce zhoupl a vylétl do vzduchu. Dráha jeho letu ostře změnila úhel, nyní směřoval šikmo zpět k lesu. Za prvním vozem se objevil obláček kouře. I přes zavřená okna zaslechl s takřka vteřinovým zpožděním zvuk výstřelu. Jakási větev se oddělila od chromovaného rámu, vzápětí se velkým obloukem opět vrátila a spojila se s rámem. Obě auta najela na terénní vlnu. Dlouhý skok ukončila ponořením celé masky pod úroveň hladiny trávy. Druhý, červený dojížděl zleva modrozelený džíp. Opět se objevil obláček kouře a obě auta prudce změnila směr. Začala se mu vzdalovat. Tehdy jeho vlastní auto

projíždělo dvěma esovitými zatáčkami mezi vrbami. Anebo habry? Mimoděk zahlédl, že jakýsi předmět opouští korbu červeného vozu stáčejícího se právě v plné rychlosti tam, odkud přijel. V levém bočním zrcátku ještě spatřil, jak modrozelený džíp mizí za ohbím jednoho z výběžků lesa.

Vítr si brzy pohrával už jen se zvlněnou luční hladinou a jemně rozfoukával dva lehounké obláčky kouře. Nebo snad páry stoupající z vlhkých tůní? Slunce se opět skrylo za cíp černého mraku.

„Možná bude pršet,“ projelo mu hlavou a jeho smysly opustily výjevy, které se do panenské přírody dostaly jakoby z jiného světa.

IV.

Soukromý podnik

Na konci plochého dna údolí se mírně zvedala mez zarostlá habry, vrბami a osikami. Byly to mladé nálety, ale tak husté, že bránily výhledu na cestu. Silnicí už ji dávno přestal nazývat. Domníval se, že stále jede v polovině úbočí toho dlouhého údolí, které zahlédl z průsmyku. Auto se protáhlo esíčkem a kolo narazilo na doraz tlumiče, když náhle sklouzlo do díry v cestě. Prudce trhl volantem, aby srovnal směr. Cesta dávno nejevila sebemenší známky byt jen minimální údržby. V duchu se usmál. Tady nikdo nejedí, tak proč zbytečně investovat peníze do údržby, když jsou zapotřebí na důležitější věci?! Například na kampaň za vstup do EU. Auto se opět prudce zhouplo a o bok se otřela větev habru. Za mlázím začínal další pás lesa. Musel být výrazně starší. Dlouhé silné větve staletých smrků přivítaly jeho i auto jemným kývnutím ve větru a přítímím, které propouštělo světlo jen v podobě světelných šípů. Cesta vypadala, jako by ji brzdila kola starých dostavníků a kočárů, a on měl pocit, že za každým dalším kmenem stromu musí číhat na koni lapka s bambítkou připravenou k výstřelu.

Mezi stromy prosvítala mýtina. Les ji svíral takřka ze všech stran, na jejím konci se nacházelo jakési stavení. Mezi míhajícími se stromy nebyl schopen přesně zaostřit. Přibrzdil. Tachometr ukazoval přibližně třicet kilometrů za hodinu. Pohledem na palubní hodiny zjistil, že je krátce po půl dvanácté. Možná čas na oběd, neměl však hlad. Dosud cítil v břiše vajíčka i párek, pozdrav to z Kaplic, vzdálených jak v čase, tak v prostoru. Z mýtiny se vyklubal výběžek louky přetnuté starou dlouhou stodolou. Budova měla široká a vysoká dřevená vrata zavěšená na rezavých kolejnicích. Dokořán otevřená. Před vraty postával staříčkový dvoukolový závěsný traktor a z jeho výfuku pobafával dým. Zvuk motoru k němu dolehl otevřeným oknem až po chvíli. Traktor měl v zápřahu valník, jenž zajisté pamatoval ještě dr. Edvarda Beneše. Omítka stodoly na mnoha místech opadala a celá budova svítila bílým nátěrem provedeným přes opadanou omítku, až kam ruka malíře dosáhla. Vpravo od vrat spatřil rumišťe kamení, stavebního odpadu a dřeva, prorostlé býlím téměř do dvou metrů, nalevo se nacházela hromada tmavě hnědé slámy, asi napůl shnilé. V ohradě, kterou zahlédl jen tak mimoděk, se popásala jedna kravka s telátkem. Výhled mu zastínila vzrostlá sítna.

Cesta se stáčela od usedlosti doleva. Nikde nebyla vidět obytná budova. Další zatáčka jím smýkla skoro až na roh stodoly. Minul ho jen taktak. Čtvercové

lignátové tašky na střeše stodoly, které se již několik desítek let nevyráběly, pokrýval mech. Zpoza rohu se vynořilo hnojiště a roh obytné budovy přilepené k zadní stěně stodoly. Jen jeden rozdíl mezi nimi zaznamenal. Obytná budova měla okna. Nátěr na fasádě sahal také jen do výše, kam člověk dosáhl, a střecha z šedého lignátu byla vyspravena vlnitým plechem stejně jako stodola. Přesto působilo toto místo udržovaným a uklizeným dojmem. Vyzařovalo z něj úsilí, práce a láska, s jakou se je obyvatelé snažili zvelebit.

Cesta se blížila na odbočku k usedlosti. Periferním viděním zachytil pohyb. Hlava automaticky dokončila stočení očí – hledáčku. Na zápraží za polorozpadlým plůtkem z čtvercového pletiva stála postava v květované zástěře. Nahé nohy a rozmazaná tvář, kterou nebyl schopen rozeznat ani v tak malé rychlosti. Stála netečně, vzdálená na třicet metrů, ruku v puse. Evidentně ji vylákal ven zvuk motoru a šla překontrolovat, co se děje a kdože to kolem jede. Ruka pomalu opouštěla ústní dutinu a on začal rozpoznávat jednotlivé rysy. Naprosto lhostejný výraz obličeje, v němž se nepohnul ani sval. Jen oči sledovaly projíždějící auto. Zdálo se mu to? Že by v obličeji zachytil výraz smutku? Lítosti? Ruka se blížila k okraji zástěry. S naprostou samozřejmostí rozhalila její cípy a zabořila se do klína. Drbala se. Jejich oči se setkaly. Potěšilo ho to. Neměla v očích sebemenší stín závidi, pouze výraz překvapení a nevýslovné touhy. Touhy po lepším. Konfrontace s jeho autem? Výraz dlouhé dřiny, upracovaného a marnosti snažení? Bleskem ji minul. Když se ohlédl, uviděl v zrcátku, že už ruka opět spočívá pevně zaklesnuta mezi zuby.

Přijížděl k rozcestí, z něhož si to před okamžikem namířil ke květované postavě. Na kusu kůry natřené vápem bylo neumělým černým uhlím napsáno RODINNÁ FARMA. Název usedlosti, anebo označení podniku? Auto překonalo vyvýšeninu, zrychlilo a vydalo se doprostřed neohrazených luk. Zaslechl skřivana.

V.

Sex

Pohlédl na hodiny. Bylo přesně poledne. Dosud ještě nenarazil na jediný náznak blížící se státní silnice a začínal být lehce nervózní. Ve tři musí být určitě zpět v Rakousku. Jeho nervozita pravda už nebyla taková, jaká by ho možná zachvátila ještě před ranní zkušeností, ale rozmrzelost z toho, že bude muset do Rakouska znovu, se ho uvnitř dotkla.

Neměl kam odbočit, ani se nemohl na úzké silničce otočit, aniž by riskoval, že zapadne do měkkých vlhkých břehů kolem. Tráva přetékala z luk až do silničky a její dlouhé jazyky ji na mnoha místech téměř přetínaly. Auto se vyhouplo na mírné návrší. Ano, byl na levém úbočí onoho dlouhého údolí. Nikde, kam oko dohlédlo, nespátřil známku civilizace. Kromě jeho auta a silničky vinoucí se středem luk. Kousek pod obzorem zahlédl opracovaná pole. Jemně sešlápl plyn a rozjel se rychleji. Hranice únosnosti se nacházela na jeho tachometru u šedesátky. Auto se nořilo do ospalého svitu poledního slunce. Zdálo se mu, že se příroda vůkol oddává odpočinku a polední siestě. Na moment zastavil a usedl na kapotu. Ohlédl se. Silnička se ztrácela kdesi v lesích za ním a nikde nezaznamenal sebemenší pohyb. Během celé cesty nepotkal jediné auto, jediný traktor. Byl naplněn zvláštním pocitem sounáležitosti s přírodou a vznešeným klidem míst, kde člověk nebyl schopen ubít majestátní nadvládu přirozeného chodu divokého života. Bělásci a žlutásci sice ignorovali polední siestu vyhlášenou samozvaným ústředním výborem lesa a spolu s babočkami opilovali květy. Zdálo se však, že traviny a keře usnuly. Mrak opět zakryl slunce a ospalost místa se ještě prohloubila.

Vrátil se za volant. Musel dohnat čas. Byl nevrlý. To, co v sobě probudil, mu říkalo, že je otrokem svého snažení a štvání, že on, pán a vládce, je ve skutečnosti otrokem. Toto poznání se mu vůbec nezamlouvalo. Povzdechl si a zařadil jedničku. Auto se s trhnutím rozjelo. Právě kolo najelo na hranu kamene a vystřelilo ho jako z praku několik metrů do louky. Nevšiml si toho a sledoval řízení. Znovu se šplhal do mírného svahu. Louky kolem se změnily v pastviny obehnané břevny, mezi nimiž zahlédl držáky na elektrické ohradníky, jejich pásy byly ale potrhány. Na mnoha místech je nahrazoval ostnatý drát. Jel pořád na čtyřku. Pátý rychlostní stupeň tady ještě nezařadil. Auto si proboujvalo průchod shlukem větví šípku a olší a vynořilo se na dalším náspu. Kouzelný

výhled. Měl pocit, že vpravo od něho, kdesi za několika pásmy kopců, musí být ta ranní louka. Zastesklo se mu po jejím kouzlu samoty. Vysokou trávou zahlédl odbočku stáčeující se ostře zpět a nízký rozcestník. Jak se auto prosmýklo kolem, spatřil, že se odbočka svažuje prudce doleva a na rozcestníku žlutých cyklistických značek zahlédl nápis Vyšší brod 39. Žádná směrovka neukazovala rovně, tedy jeho směrem. Nezabrzdl a pokračoval stále vpřed. Výhled na masiv kopců klenoucích se po jeho levé ruce zakryl opět výběžek lesa. A další mírné stoupání.

Pod nižším bukem se návrší lomilo a začalo klouzat dolů. Mezi korunami stromů najednou uviděl střechu. Musela být vzdálena několik kilometrů. Po pravé straně ubíhala ohrada z břevien. I silnička se zdála být jaksi lepší a veselejší. Že by se blížil k civilizaci? Pastvina vpravo od silnice se táhla až k modrému lesu na obzoru. Plná odkvetlých pampelišek. Jejich kulaté hlavičky budily dojem, že je uprostřed letního slunce celá plocha zasněžená. Pastvina byla bílá. Bílá až na tmavě modrou skvrnu, kterou bezděčně zachytila jeho sítnice. Otočil hlavu po vjemu. Možná dvě stě metrů, kousek za ohradou uvnitř pastviny rozeznal tři postavy. Jejich obličeje, bílé plošky, se otočily po zvuku. Sebemenším pohybem těla nedaly najevo, že zaznamenaly příjíždějící auto. Mrkl na hodinky. Dvanáct deset. Klap. Dvanáct deset a jedna vteřina. Auto se přiblížilo o patnáct metrů. Obličeje se obrátily zpět a nadále si nevšímaly ani jeho, ani auta. Dva muži, možná výrostci, a jedna žena v modrém svetru. To ona narušovala celistvost bílé plochy.

Mužské tělo sedělo s nohama v kolenou pokrčenýma, opíralo se o ruce a sledovalo modrý svetr. Druhý muž stál nedaleko ohradníku. Žena prudce gestikulovala. Klap. Dalších patnáct metrů. Žena měla kudrnaté tmavé vlasy, pod svetrem jí vyčuhovalo nahé břicho a zřejmě bílý pruh trička. Vůbec se nezaobírala blížícím se autem. Velká ňadra obepínaná zřetelně těsným svetříkem byla jedinou málo přirozenou vodorovnou křivkou v širokém okolí. Ani jeden z nich nejevilo zájem o blížící se stroj. Klap. Dalších patnáct metrů a další vteřina. Nezpomaloval auto. Silnice byla rovná, neměl kam nabourat. Sledoval vzrušený děj odehrávající se mezi těmi třemi postavami uvnitř pastviny. Klap. Auto se nacházelo asi dvacet metrů od nich. Žena prudce spráskla ruce

a vzápětí zesponu podebrala dlaněmi ňadra. Udělala krok k ležící postavě a vyzvedla si je k tváři. Gesto, kterým se nabízela, zdálo se mu. Muž ležící na zemi nereagoval. Ještě jeden krok a další nadzdvihnutí uvolnila ňadra z příliš těsného sevření. Klap. Auto míjelo ony tři postavy v těsné blízkosti. Nahá horní

polovina ženského těla stahující si rukama přes hlavu modrý svetr a prudce se vztyčující postava muže byly ve zlomku vteřiny zakryty zády druhého muže, který náhle ustoupil k ohradě. Klap.

Auto opouštělo dějiště. A on jen v zrcátku zahlédl chlapce rychle odskakujícího od elektrického ohradníku a do výše vyletující chomáče bílého chmýří pampelišek. Malý obláček se zvětšoval a snažil se dosáhnout výšek svých šťastnějších a větších bratří. Cesta se lomila a vysoké traviny zakryly pohled na bílou pastvinu.

VI.

Cesta

Část 2

Obrys střechy se přibližoval. Cesta opsala několik oblouků a dorazila na rovinu. Rovinu uprostřed končícího údolí. Vpravo od cesty ležela hromada žulových kamenů, nalámaných minimálně před válkou. Kdo ví, kdo si připravil kameny na stavbu chléva nebo podezdívky a už si nikdy pro ně nepřijel? Jen vrstva mechu vypovídala, kolik času prošlo kolem kamenů. Kolik osudů a kolik lásek se odehrálo na okolních lukách, ukrytých před zraky kolemjdoucích v zákrutech lesů a záhybech zvlněné země?

Opět zpomalil, cesta se prosmykla kolem několika hromad zetlelého dřeva a začala prudce klesat do úžlabiny za hustým křovím zimolezu, pučících bezů a jednoho keře planého šejříku. Silnice byla hrubě kamenitá s mnoha výmoly. Úžlabinka končila ostrým stoupáním. A už se zase ocitl na rovině. Cesta se tvářila, jako by byla úžlabina jejím chvilkovým vrtochem, jímž chtěla řidiče pozlobit. Střecha, doposud skrytá očím za korunami vzrostlých buků a bříz, byla již zřetelná. Blížil se k ní a cesta se začala mírně rozšiřovat. Ustupující břízy odhalily vlevo ještě jednu budovu.

Čtvercová vila již dávno nehostila svoje obyvatele. Z okna v prvním patře byl spuštěna šupna na vysypávání suti, všechna okna byla vytlučena, omítka opadaná a dům sám smutně vyprávěl příběh o opuštěnosti a zanedbání. Neměl střešní krytinu. Pod přitlučenými latěmi bylo vidět nataženou lepenku. Zdálo se, že je nová. Kontrast nové lepenky na střeše a dočista zchátralé stavby působil prazvláštním dojmem. Auto se přibližovalo k poslední zatáčce. Stromy se rozestoupily a objevila se dlouhá dvoupatrová budova. Připomínala zmenšeninu cihlových domů stavěných v padesátých letech. Co to mohlo být? Něco jako vývažovna? Ubytovna? Družina? Nebo snad škola v přírodě? Slepá okna prvního patra neprůhledná vrstvou prachu neřekla nic. Ani sklo rozbité ve všech oknech přízemí nesvědčilo o účelu stavby. Auto se protáhlo kolem delší stěny budovy a mířilo dál po silnici. Najednou prudce dupl na brzdu. Vůz se zhoupł a na pěti metrech se zastavil. Udiveně zíral na plot, jímž byla budova před mnoha a mnoha lety obehnána. Masivní drátěná vrata byla vytržena ze svých pantů a pohozena ledabyle po obou stranách silnice, na které se právě nacházel.

Vyjížděl z dávného dvora zapomenutého domu. Všechno, co ten den zažil, se vlastně událo za vraty, uvnitř prostoru, jež uzavírala vrata. Paradox existujících vrat podtrhl nezvyklost cesty samé. Co z ní vlastně bylo reálné? Co bylo soukromé a mělo zůstat uzavřeno za těmi starými vraty umístěnými přes veřejnou komunikaci?

Zařadil rychlost a v zadumání projel vrata ven ze dvora. Křídou na kmen nedalekého stromu kdosi napsal Kaplice 18. V Linci bude včas.